

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

6 октомври 2015 година *

„Преюдициално запитване — Принципи на равностойност и ефективност — Сила на пресъдено нещо — Възстановяване на неоснователно платени суми — Възстановяване на таксите, събрани от държава членка в нарушение на правото на Съюза — Влязло в сила съдебно решение, налагащо плащане на такса, несъвместима с правото на Съюза — Искане за отмяна на такова решение — Национално законодателство, което допуска отмяна с оглед на последващи решения на Съда по преюдициални запитвания само на влезлите в сила съдебни решения по административни дела“

По дело C-69/14

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Tribunalul Sibiu (Окръжен съд, Сибиу, Румъния) с акт от 16 януари 2014 г., постъпил в Съда на 10 февруари 2014 г., в рамките на производство по дело

Dragoș Constantin Târșia

срещу

Statul român,

Serviciul public comunitar regim permise de conducere și înmatriculare a autovehiculelor,

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: V. Skouris, председател, K. Lenaerts, заместник-председател, M. Ilešič (докладчик), L. Bay Larsen, T. von Danwitz, A. Ó Caoimh и J.-C. Bonichot, председатели на състави, Ал. Арабаджиев, C. Toader, M. Berger, A. Prechal, E. Jarašiūnas и C. G. Fernlund, съдии,

генерален адвокат: N. Jääskinen,

секретар: L. Carrasco Marco, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 27 януари 2015 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за г-н Târșia, от самия него,

— за румънското правителство, от R. Radu, V. Angelescu и D. Bulancea, в качеството на представители,

* Език на производството: румънски.

— за полското правителство, от В. Majczyna, В. Czech и К. Pawłowska, в качеството на представители,

— за Европейската комисия, от R. Lyal и G.-D. Bălan, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 23 април 2015 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 110 ДФЕС, член 6 ДЕС, членове 17, 20, 21 и 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз, както и на общите принципи на правото на Съюза.
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между г-н Târșia, от една страна, и Statul român (румънската държава), представлявана от Министерството на финансите и икономиката (Ministerul Finanțelor și Economiei), и Serviciul public comunitar regim permise de conducere și înmatriculare a autovehiculelor (Публична служба, отговаряща за режима на свидетелствата за управление и регистрацията на моторни превозни средство), от друга страна, във връзка с искането за отмяна на влязло в сила решение на национален съд, с което на г-н Târșia е наложено плащане на такса, впоследствие приета за несъвместима с правото на Съюза.

Румънската правна уредба

- 3 Член 21 от Закон № 554/2004 за производството по административни спорове (Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004) от 2 декември 2004 г. (*Monitorul Oficial al României*, раздел I, № 1154 от 7 декември 2004 г., наричан по-нататък „Законът за производството по административни спорове“) в редакцията му към датата на подаване на молбата за отмяна на влязлото в сила съдебно решение предвижда:

„1) Срещу необжалваемите и неоттеглими решения на административните съдилища могат да се подават молбите за отмяна, предвидени в Гражданскопроцесуалния кодекс.

2) Влезлите в сила съдебни решения подлежат на отмяна, освен на основанията, предвидени в Гражданскопроцесуалния кодекс, и когато нарушават принципа на предимство на правото [на Съюза], закрепен в член 148, параграф 2 във връзка с член 20, параграф 2 от публикуваната наново Конституция. Молбата за отмяна се подава в петнадесетдневен срок от съобщението, което в отклонение от член 17, параграф 3 се прави по надлежно мотивирано искане на страната в петнадесетдневен срок от постановяването на решението. По молбата за отмяна съдът се произнася спешно и с предимство, не по-късно от шестдесет дни от завеждането ѝ“.

Спорът по главното производство и преюдициалният въпрос

- 4 На 3 май 2007 г. във Франция румънският гражданин г-н Târșia купува употребявано моторно превозно средство. За да го регистрира в Румъния, на 5 юни 2007 г. му се налага да плати сумата 6 899,51 RON (румънски леи) (около 1 560 EUR), представляваща специална такса за леките автомобили съгласно членове 214¹ и 214² от Данъчния кодекс в редакцията им в сила към момента на регистрацията на посоченото моторно превозно средство.

- 5 Като счита, че тази такса е несъвместима с член 110 ДФЕС, г-н Târșia предявява пред Judecătoria Sibiu (Първоинстанционен съд, Сибиу) иск за възстановяване на посочената такса. С решение от 13 декември 2007 г. искът е уважен, с мотива че таксата противоречи на член 110 ДФЕС, като румънската държава е осъдена да възстанови претендираната сума.
- 6 Румънската държава, представлявана от Министерството на финансите и икономиката, подава касационна жалба срещу това решение. С решение № 401/2008 Tribunalul Sibiu (Окръжен съд, Сибиу), гражданско отделение, приема, че на възстановяване подлежи само част от платената от г-н Târșia такса върху леките автомобили, равна на разликата между тази такса и таксата за замърсяване, въведена впоследствие с Извънредно правителствено постановление № 50/2008 за таксата за замърсяване от моторни превозни средства (Ordonanță de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule) от 21 април 2008 г. (*Monitorul Oficial al României*, раздел I, № 327 от 25 април 2008 г.).
- 7 С молба, подадена на 29 септември 2011 г., г-н Târșia иска от Tribunalul Sibiu (Окръжен съд, Сибиу) да отмени последното решение. Г-н Târșia моли този съд на основание член 21, параграф 2 от Закона за производството по административни спорове, от една страна, да отмени своето решение № 401/2008 и от друга страна, да се произнесе отново, като изтъква, че с решение Tatu (C-402/09, EU:C:2011:219) Съдът е постановил, че член 110 ДФЕС на допуска такса като таксата за замърсяване, въведена с Извънредно правителствено постановление № 50/2008. По тази причина г-н Târșia счита, че с уважаването на жалбата на румънската държава е нарушен принципът на приоритет на правото на Съюза и че платената от него такса върху леките автомобили трябва да му бъде възстановена изцяло.
- 8 В това отношение запитващата юрисдикция отбелязва, че в гражданското производство не е предвидена възможност да се иска отмяна на влязло в сила съдебно решение поради нарушение на правото на Съюза, докато това е възможно в производствата по административни спорове.
- 9 При тези обстоятелства Tribunalul Sibiu (Окръжен съд, Сибиу) решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Могат ли членове 17, 20, 21 и 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз, член 6 ДЕС, член 110 ДФЕС и установеният от правото [на Съюза] и практиката на [Съда] принцип на правна сигурност да се тълкуват в смисъл, че не допускат правна уредба като член 21, параграф 2 от Закон[а за производството по административни спорове], която предвижда възможност за отмяна на влезлите в сила решения на националните съдилища, постановени в нарушение на принципа на предимство на правото [на Съюза], само ако са по административни дела, и изключва възможността за отмяна на влезлите в сила съдебни решения на националните съдилища, постановени в нарушение на посочения принцип на предимство на правото [на Съюза], ако са по други дела (граждански, наказателни)?“.

По преюдициалния въпрос

По допустимостта на преюдициалното запитване

- 10 Румънското правителство счита, че настоящото преюдициално запитване е недопустимо. В тази връзка това правителство поддържа, на първо място, че правоотношението между г-н Târșia и румънското правителство се урежда от данъчното право. При тези обстоятелства, макар запитващата юрисдикция, която е сезирана с молбата за отмяна на решение № 401/2008 в качеството ѝ на съд, постановил това решение, да е компетентна да разглежда гражданскоправни спорове, тя била длъжна да приложи административнопроцесуалните

правила, включително разпоредбите относно основанието за образуване на производство за отмяна на влязло в сила решение, предвидено в член 21, параграф 2 от Закона за производството по административни спорове.

- 11 На второ място, румънското правителство поддържа, че г-н Târşia е имал възможност да подаде молба за извънредно преразглеждане на посоченото решение. Подаването на такава молба щяло да позволи делото да бъде изпратено на административен съд, който можел да приложи член 21, параграф 2 от Закона за производството по административни спорове. След като румънският правен ред гарантирал ефективна съдебна защита, позволяваща положението на г-н Târşia да се приведе в съответствие с правото на Съюза, отговорът на въпроса нямало да бъде полезен за решаването на спора пред запитващата юрисдикция.
- 12 В това отношение следва да се напомни, че според постоянната съдебна практика въпросите, свързани с тълкуването на правото на Съюза и поставени от националния съд в нормативната и фактическата рамка, която той определя съгласно своите правомощия и проверката на чиято точност не е задача на Съда, се ползват с презумпция за релевантност (решения *Fish Legal* и *Shirley*, C-279/12, EU:C:2013:853, т. 30, както и *Verder LabTec*, C-657/13, EU:C:2015:331, т. 29).
- 13 По-специално в рамките на системата за съдебно сътрудничество, установена от член 267 ДФЕС, не е задължение на Съда да поставя под въпрос даденото от запитващата юрисдикция тълкуване на националното право, тъй като тя е единствената компетентна да тълкува националното право. Също така, когато Съдът е сезиран с преюдициално запитване от национална юрисдикция, той трябва да се придържа към тълкуването на посоченото от националната юрисдикция национално право (вж. в този смисъл решения *Winner Wetten*, C-409/06, EU:C:2010:503, т. 35; *Padawan*, C-467/08, EU:C:2010:620, т. 22 и *Logstor ROR Polska*, C-212/10, EU:C:2011:404, т. 30).
- 14 Освен това Съдът може да откаже да се произнесе по отправеното от национална юрисдикция запитване само ако е съвсем очевидно, че исканото тълкуване на правото на Съюза няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора по главното производство, когато проблемът е от хипотетично естество или още когато Съдът не разполага с необходимите данни от фактическа и правна страна, за да бъде полезен с отговора на поставените му въпроси (решения *Nicula*, C-331/13, EU:C:2014:2285, т. 23 и *Verder LabTec*, C-657/13, EU:C:2015:331, т. 29).
- 15 В случая приемането на доводите на румънското правителство, че когато запитващата юрисдикция е сезирана с искане за отмяна на влязло в сила съдебно решение по гражданско дело, тя е длъжна да прилага административнопроцесуалните правила, би било равносилно на тълкуване на националното право, което обаче е от компетентността само на запитващата юрисдикция.
- 16 Според тази юрисдикция член 21, параграф 2 от Закона за производството по административни спорове, който предвижда възможност за отмяна на влезлите в сила решения по административни дела, не приложим в главното производство, тъй като то е гражданско.
- 17 Освен това от практиката на Съда следва, че при определянето на приложимите предпоставки за възстановяване на национален данък, събран в нарушение на правото на Съюза, правоотношенията между данъчната администрация на държава членка и данъчнозадължените лица, възникнали по повод на събирането на този данък, се квалифицират съобразно с националното право (вж. в този смисъл решение *IN. CO. GE.'90* и др., C-10/97—C-22/97, EU:C:1998:498, т. 26).
- 18 Ето защо следва да се приеме, че не е налице първото изтъкнато от румънското правителство основание за недопустимост.

- 19 Що се отнася до основанията за недопустимост, свързано с наличието в националния правен ред на ефективни средства за защита, които при всяко положение биха позволили на г-н Târșia да постигне желания от него резултат, достатъчно е да се напомни, че само националният съд, който в главното производство се пита дали е възможно да отмени влязло в сила съдебно решение по гражданско дело, може да прецени — предвид особеностите на делото — както необходимостта от преюдициално решение, за да може да се произнесе, така и релевантността на въпросите, които поставя на Съда. Всъщност, след като поставените въпроси се отнасят до тълкуването на правото на Съюза, Съдът по принцип е длъжен да се произнесе (вж. в този смисъл решенията *Transportes Urbanos y Servicios Generales*, C-118/08, EU:C:2010:39, т. 25 и *Nicula*, C-331/13, EU:C:2014:2285, т. 21).
- 20 След като нищо в преписката, предоставена на Съда, не позволява да се заключи, че поисканото тълкуване на правото на Съюза не би било полезно за запитващата юрисдикция, не може да се приеме, че е налице второто изтъкнато от румънското правителство основание за недопустимост.
- 21 Извън това обаче, в съответствие със съдебната практика, припомнена в точка 14 от настоящото решение, исканото тълкуване на правото на Съюза трябва да има връзка с предмета на главното производство. С въпроса си запитващата юрисдикция иска от Съда тълкуване на правото на Съюза с оглед на националната правна уредба, която не позволява отмяна на несъвместими с правото на Съюза влезли в сила решения както по граждански, така и по наказателни дела. Доколкото от преписката по главното производство недвусмислено следва, че главното производство не е наказателно, следва да се установи, че както поддържат румънското и полското правителство, е очевидно, че отговор на Съда в това отношение не би имал никаква връзка с предмета на главното производство.
- 22 Предвид всички изложени по-горе съображения преюдициалното запитване следва да се приеме за допустимо освен в частта, отнасяща се до невъзможността да се иска отмяна на несъвместимите с правото на Съюза влезли в сила решения по наказателни дела.

По съществуващото на спора

- 23 Най-напред трябва да се напомни, че от преписката следва, че със съдебно решение, постановено в исково гражданско производство, на г-н Târșia е наложено да плати такса за замърсяването от леки автомобили, която Съдът по същество е обявил за несъвместима с член 110 ДФЕС с решение *Tatu* (C-402/09, EU:C:2011:219), постановено след датата на влизане в сила на съдебното решение, разглеждано в главното производство.
- 24 Според постоянната практика обаче правото на възстановяване на данъци и такси, събрани от държава членка в нарушение на правото на Съюза, е последица от и допълнение към правата, които правните субекти черпят от разпоредбите на правото на Съюза, забраняващи подобни данъци и такси, съгласно тълкуването на тези разпоредби от Съда. Следователно държавите членки по принцип са задължени да върнат събраните в нарушение на правото на Съюза данъци и такси (решения *Littlewoods Retail* и др., C-591/10, EU:C:2012:478, т. 24; *Irimie*, C-565/11, EU:C:2013:250, т. 20, както и *Nicula*, C-331/13, EU:C:2014:2285, т. 27).
- 25 Освен това, когато държава членка събира данъци и такси в нарушение на нормите на правото на Съюза, правните субекти имат право да им бъдат върнати не само недължимо събраните данъци и такси, но и сумите, изплатени на тази държава или удържани от нея в пряка връзка с тях. Следователно принципът, че държавите членки са длъжни да върнат с лихвите сумите, събрани като данъци и такси в нарушение на правото на Съюза, произтича от това право (вж. в този смисъл решенията *Littlewoods Retail* и др., C-591/10, EU:C:2012:478, т. 25 и 26, както и *Irimie*, C-565/11, EU:C:2013:250, т. 21 и 22).

- 26 При липсата на правна уредба на Съюза по въпроса за възстановяването на неоснователно начислени национални данъци, съгласно принципа на процесуалната автономия във вътрешния правен ред на всяка държава членка следва да се посочат компетентните юрисдикции и да се определят процесуалните правила за съдебните производства, предназначени да гарантират защитата на правата, които данъчнозадължените лица черпят от правото на Съюза (вж. в този смисъл решения *Rewe-Zentralfinanz* и *Rewe-Zentral*, 33/76, EU:C:1976:188, т. 5; *Aprile*, C-228/96, EU:C:1998:544, т. 18, както и *Test Claimants in the Franked Investment Income Group Litigation*, C-362/12, EU:C:2013:834, т. 31).
- 27 Процесуалните правила за съдебните производства, предназначени да гарантират защитата на правата, които данъчнозадължените лица черпят от правото на Съюза, обаче не трябва са по-неблагоприятни от тези, които уреждат аналогични вътрешноправни съдебни производства (принцип на равностойност), нито да правят практически невъзможно или прекомерно трудно упражняването на правата, предоставени от правния ред на Съюза (принцип на ефективност) (вж. в този смисъл по-специално решения *Rewe-Zentralfinanz* и *Rewe-Zentral*, 33/76, EU:C:1976:188, т. 5; *Transportes Urbanos y Servicios Generales*, C-118/08, EU:C:2010:39, т. 31, както и *Test Claimants in the Franked Investment Income Group Litigation*, C-362/12, EU:C:2013:834, т. 32).
- 28 Доколкото в случая пречка за възстановяването на такса, обявена за несъвместима с правото на Съюза, е наличието на влязло в сила съдебно решение, налагащо плащането на тази такса, следва да се припомни значението на принципа на силата на пресъдено нещо както в правния ред на Съюза, така и в националните правни системи. Действително с цел да се гарантира както стабилността на правото и на правоотношенията, така и доброто правораздаване, е важно съдебните решения, които са влезли в сила след изчерпване на възможностите или изтичане на сроковете за обжалване, да не могат повече да бъдат оспорвани (решение *Impresa Pizzarotti*, C-213/13, EU:C:2014:2067, т. 58 и цитираната съдебна практика).
- 29 Следователно правото на Съюза не задължава националния съд да не прилага вътрешноправните процесуални норми, от които произтича силата на пресъдено нещо на дадено решение, дори ако това би позволило да се отстранят последиците от вътрешно правоотношение, което е несъвместимо с това право (решение *Impresa Pizzarotti*, C-213/13, EU:C:2014:2067, т. 59 и цитираната съдебна практика).
- 30 Въпреки това, ако приложимите вътрешноправни процесуални норми предоставят на националния съд възможност при определени условия да преразгледа решение, което се ползва със сила на пресъдено нещо, за да приведе положението в съответствие с националното право, съгласно принципите на равностойност и на ефективност на тази възможност трябва да се даде приоритет, ако са налице съответните условия, така че да бъде възстановено съответствието на съответното положение с правото на Съюза (вж. в този смисъл решение *Impresa Pizzarotti*, C-213/13, EU:C:2014:2067, т. 62).
- 31 Като се имат предвид изложените предварителни съображения, следва да се приеме, че запитващата юрисдикция по същество иска да установи дали правото на Съюза, и по-специално принципите на равностойност и ефективност, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска да не е предвидена възможност за отмяна от националния съд на влязло в сила съдебно решение по гражданско дело, ако това решение се окаже несъвместимо с тълкуване на правото на Съюза, дадено от Съда след влизането му в сила, при положение че такава възможност съществува за несъвместимите с правото на Съюза влезли в сила решения по административни дела.

По принципа на равностойност

- 32 От съдебната практика, припомнена в точка 27 от настоящото решение, следва, че принципът на равностойност забранява на държава членка да предвиди процесуален ред за разглеждане на исканията за възстановяване на такса, основаващи се на нарушение на правото на Съюза, който е по-неблагоприятен от процесуалния ред за разглеждане на сходни искания, основаващи се на нарушение на вътрешното право (вж. също решение *Weber's Wine World* и др., C-147/01, EU:C:2003:533, т. 104).
- 33 С въпроса си запитващата юрисдикция иска от Съда да сравни, за целите на прилагането на посочения принцип, от една страна, съдебните производства по административни дела в случаите на нарушение на правото на Съюза и от друга страна, съдебните производства по граждански дела в случаите на нарушение на това право.
- 34 В това отношение, както посочва генералният адвокат в точка 49 от заключението си, този принцип изисква равно третиране на исканията, които могат да бъдат направени в случай на нарушение на националното право, и на сходните искания, които могат да бъдат направени в случай на нарушение на правото на Съюза, а не да са равностойни националните процесуални правила, приложими към различни по естеството си съдебни производства като гражданското, от една страна, и административното, от друга, какъвто е случаят в главното производство. Освен това принципът на равностойност е ирелевантен в случай като разглеждания в главното производство, където става въпрос за два вида производства, и двата основаващи се на нарушение на правото на Съюза (решение *ÖBB Personenverkehr*, C-417/13, EU:C:2015:38, т. 74).
- 35 Следователно принципът на равностойност допуска да не е предвидена възможност за отмяна от националния съд на влязло в сила съдебно решение по гражданско дело, ако това решение се окаже несъвместимо с тълкуване на правото на Съюза, дадено от Съда след влизането му в сила, дори такава възможност да съществува за несъвместимите с правото на Съюза влезли в сила решения по административни дела.

По принципа на ефективност

- 36 Що се отнася до принципа на ефективност, следва да се напомни, че всеки случай, в който се поставя въпросът дали национална процесуална разпоредба прави невъзможно или прекомерно трудно прилагането на правото на Съюза, трябва да се анализира, като се държи сметка за мястото на съответните правила в цялото производство, за протичането на това производство и за особеностите на тези правила пред различните национални инстанции (вж. в този смисъл решение *Asturcom Telecomunicaciones*, C-40/08, EU:C:2009:615, т. 39 и цитираната съдебна практика).
- 37 В това отношение следва, ако е необходимо, да се вземат под внимание принципите, които стоят в основата на националната правораздавателна система, като принципа на гарантиране на правото на защита, принципа на правната сигурност и правилното протичане на производството (вж. по-специално решения *Fallimento Olimpiclub*, C-2/08, EU:C:2009:506, т. 27, както и *Agrokonsulting-04*, C-93/12, EU:C:2013:432, т. 48 и цитираната съдебна практика).
- 38 Както обаче следва от точка 28 от настоящото решение, Съдът многократно е припомнял важността на силата на пресъдено нещо (вж. също в този смисъл решение *Köbler*, C-224/01, EU:C:2003:513, т. 38). Така той е приел, че правото на Съюза не изисква съдебният орган по принцип да е длъжен да преразгледа постановено от него влязло в сила решение, за да вземе предвид впоследствие прието от Съда тълкуване на релевантна разпоредба от правото на Съюза (решение *Impresa Pizzarotti*, C-213/13, EU:C:2014:2067, т. 60).

- 39 В случая от преписката, с която разполага Съдът, не личи по главното производство да има каквото и да било особено обстоятелство, обосноваващо подход, различен от този, който Съдът възприема в практиката си, напомнена в точки 28 и 29 от настоящото решение, според която правото на Съюза не задължава националния съд да не приложи вътрешноправните процесуални норми, от които произтича силата на пресъдено нещо на дадено решение, дори ако това би позволило да се отстранят последиците от вътрешно правоотношение, което е несъвместимо с това право.
- 40 Независимо от това, доколкото влязлото в сила съдебно решение, с което на г-н Târşia е наложено да плати такса, по същество обявена впоследствие за несъвместима с правото на Съюза, е постановено от национален съд, действащ като последна инстанция, следва да се напомни, че според постоянната съдебна практика частноправните субекти не следва да бъдат лишени — по-специално заради това, че извършеното с такова решение нарушение на правата, произтичащи от правото на Съюза, вече не може да бъде отстранено по общия ред — от възможността да ангажират отговорността на държавата, за да получат юридическа защита на правата си (вж. в този смисъл решения *Köbler*, C-224/01, EU:C:2003:513, т. 34 и *Traghetti del Mediterraneo*, C-173/03, EU:C:2006:391, т. 31).
- 41 От всички изложени по-горе съображения следва, че на въпроса трябва да се отговори, че правото на Съюза, и по-специално принципите на равностойност и ефективност, трябва да се тълкува в смисъл, че при обстоятелства като разглежданите в главното производство то допуска да не е предвидена възможност за отмяна от националния съд на влязло в сила съдебно решение по гражданско дело, ако това решение се окаже несъвместимо с тълкуване на правото на Съюза, дадено от Съда след влизането му в сила, дори такава възможност да съществува за несъвместимите с правото на Съюза влезли в сила решения по административни дела.

По съдебните разноски

- 42 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

Правото на Съюза, и по-специално принципите на равностойност и ефективност, трябва да се тълкува в смисъл, че при обстоятелства като разглежданите в главното производство то допуска да не е предвидена възможност за отмяна от националния съд на влязло в сила съдебно решение по гражданско дело, ако това решение се окаже несъвместимо с тълкуване на правото на Съюза, дадено от Съда след влизането му в сила, дори такава възможност да съществува за несъвместимите с правото на Съюза влезли в сила решения по административни дела.

Подписи